ANY XVI. — NÚM. 744 15 CENTIMS BARCELONA, 20 DE JUNY DE 1923

PAPITU

—Apa, «Xelín», no tinguis maadra, que avui hi trobaràs un terrosset de sucre...

LA MÁQUINA PREDILECTA!!...

Demaneu la prova a

ORBIS, S. A. - Balmes, 12

SI US AGRADA REMENAR

En totes les ocasions
veniu-me a comprar els bastons
que'n tinc deu mil per triar.

FABRICA: Passatge Bacardí (Rambla - Plaza Reial)

CALZADOS

E. COLL

son conocidos por su elegancia duración y economía. No comprar sin visitar antes esta casa.

Xuclá, 16, entresuelo

PEL

Es treu sense molèstia, ni irritar la pell amb l'ús del **DEPILATORI BORRELL**

Es el millor i més econòmic - 3'50 pessetes pot - En totes les perfumeries, o Asalto 52, farmàcia.

ROYAL CONCERT

Gran èxit de VENUSINA, PAQUITA SOBIET, FLORENTINA IRUÑA, MORENILLA i NINA UTRERA.

TEATRE NOVETATS

Companyia còmico-dramàtica del Teatre Lara, de Madrid. Director: Ricardo Simó Raso. cada día programa variado.

TEATRE COMIC

Companyia de sarsuela d'Enric Beut, cada dia variat programa.

NOVELTY

El famós temple de l'alegria i de les noies més ben formades. Tots els dies, tarda i nit, admirareu les més aplaudides estrenes del music-hall.

POMPEIA

Espeterrant companyia de vodevil. Les més ben fetes i fenomenals estrelles, es troben en aquest escollit music-hall.

TEATRE ESPANYOL

Companyia de vodevil d'en Santpere. El vodevil de gran èxit

CLAVÉ

No RUMIÏN MÉS! VOLEN MENJAR ESPATARRANTMENT?

HOTEL SANT AGUSTI

La casa més coneguda de Catalunya

Plaça Igualtat, 3, i Carrrer Hospital - - - Telèfon 1216 A.

Gran Partit Inter-regional

Per els dies 23 i 24 de Juny

Camp de l'Europa

A les cinc de la tarda

REAL MADRID F. C.

Campió del Centre

CONTRA **C. D. EUROPA**

CAMPIÓ DE CATALUNYA

Per a entrades i localitats: Salmerón, 25 i 27 (Estatje del C. D. Europa)

Redacció i Administració
Carrer de Barbarà, 15
Apartat de Correus, núm. 925.—Tel. 8753 A
PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Espanya, trimestre. . . . . Ptes. 3'—
Estranger . . . . . » 4'50
Pagament a la bestreta
Dels treballs publicats en són responsables sos autors. — No es retornen els originals

BARCELONA, 20 DE JUNY DE 1923

CONSELLS A LES NENES PER ALLUNYAR-LES DEL PECAT

PRIMER

Com que aquest periòdic és llegit el mateix pels homes que per les dones, abans d'ahir, a tres quarts de sis de la tarda, vaig adonar-me de què estava cometent una injustícia dedicant totes les meves cròniques i els consells de les mateixes als homes i al jovent mascle, abandonant per complet els interessos morals i immorals, o materials, de les senyores, dones, noies i noietes.

No hi ha dret a escriure únicament per una meitat dels nostres llegidors—la meitat mascle,—desatenent a l'altra meitat—la meitat femella.—No; això no pot ésser. Seguint per aquest camí, oblidant les dones, PAPITU aviat semblaria el periòdic órgan oficial de la societat de concurrents als orinadors públics. Ferro! Cal fer una manifestació de bisexualisme i d'amor mascle a la costella. Dediquem, avui, amb tal motiu, aquesta crònica a les dones.

Ja ho saben, doncs, els homes; avui, que no em llegeixin, que no va pas per ells el pollastre.

Escolteu, nenes:

Jo us estimo com si us hagués parit, que vol dir, com si us hagués posat al món; en una paraula: com si us hagués desocupat. Us estimo a totes, a totes plegades, i perquè us estimo us vull donar un consell.

Un consell, no penseu que sia tot quant jo sóc capaç de donar-vos. Però ço que jo us donaria podria ésser que us produís algun mal-de-cap. Us voldria fer un bé, i us faria una criatura de bolquers, i l'hauríeu de batejar i s'armaria un batibull de mil dimonis. Més val, doncs, que no us ho dongui i que em limiti a adreçar-vos aquest consell, que és un consell decent.

Escolteu, nenes: Vosaltres sou molt joves i teniu molt poca experiència de la vida. Si tinguéssiu tanta experiència com garrot de cames, ja aniríem més bé; però resulta que tot us ho gasteu amb cames i pits, i descuideu completament això de l'experiència, que precisament per tenir tantes cames i tants pits—dos, però... de dos rovells cada un!—és el que hauríeu de tenir més.

Els homes, quan us veuen tan desenrotllades, tants matonets, pensen de seguida unes coses molt lletges. Jo ara no us puc dir quines coses lletges són aquestes, perquè no m'entendríeu, però penseu que són unes coses molt negres i molt fastigoses, i penseu, en definitiva, que són pecats. Un pecat és una cosa que fa pudor i fàstic per més que es renti. Un pecat, com la consciència mateixa, no es pot rentar. Els pecats són com bèsties peludes... No puc dir-vos res més. No puc parlar. Hi ha roba estesa...: la Moral. La Moral és com un llençol tot apedaçat, que ni punta d'agulla hi ha tocat.

Doncs, sí: us deia que quan els homes us veuen tan rodanxones pensen unes coses lletges, i aleshores, sense que vosaltres ho sapigueu, correu un perill extraordinari. Quin perill? Ja us ho diré un altre dia, quan sigueu més grans. No sigueu tafaneres, i escolteu.

Correu un perill terrible. L'home porta dintre, al costat mateix de la medul.la, una bestiola adormida que de tant en tant se li desperta i li demana per parlar. Tampoc us puc explicar avui com és aquesta bestiola dels homes que tot sovint es desperta. Solament us puc dir, que per les parets de les comunes n'hi ha de dibuixades; però no us feu il.lusions si en veieu alguna; per una llei misteriosa, totes les que els homes mateixos dibuixen són exageradament augmentades de tamany. I és que l'home és tan brutalment animalitzat, que no en té prou, i les somnia molt més grosses.

Algunes dones, però, quan ja s'han familiaritzat amb elles, també dec confessar-vos que coincideixen en aquest desig amb els homes. Però això és també un altre misteri, que no crec prudent encara revelar-vos. *Todo se andará* i encara plegarem d'hora.

Jo vull preparar-vos suficientment per a que, quan us trobeu en presència d'un home en estat perillós, ho sapigueu conèixer. Faré que conegueu el perill de caure en pecat, us revelaré el mal i us faré sospesar el pro i el contra d'aquest pecat, que si fos mig amagat seria perdonat, però que no perdona ningú precisament perquè està amagadíssim.

Una vegada estigueu ben enterades, si us busqueu una caiguda, per vosaltres fareu. Si voleu tenir un gust, ja sabeu la dita: haureu de tenir un disgust. I potser haureu de tenir un nen.

LA INGENUITAT, O NO ES POT DIR LA VERITAT PER RES DEL MÓN

S'HAVIA de casar en Rafel. S'havia de casar per vàries raons: perquè tenia promesa—i això es té sempre per alguna cosa,—perquè havia acabat el servei militar, perquè té ja bastants anys i, sobretot, perquè tothom es casa. I ell, en Rafel, tenia la desgràcia de ser un home com tothom. I no volia ser mal mirat, perquè, Déu nos en guard d'una mala mirada!

En Rafel, demés, era un bon noi, un noi *serio*, honest i per estrenar. Només tenia un defecte. El que don Quixot criticava sempre a Sanxo Panza: la mania d'esmaltar la seva conversa amb adagis.

En Rafel, doncs, es volia casar. I es va disposar a preparar-se: els papers, les amonestacions i demés quefers que són pròleg del matrimoni.

Entre aquests quefers hi havia el de confessar-se. En Rafel no s'havia confessat més que el dia de la seva primera comunió. Això vol dir que no hi tenia gaire pràctica.

El sacerdot li va resar les oracions de costum. I ell les va resar, perquè no hi tenia res que dir i perquè per això hi era.

Després el sacerdot li va preguntar com anàvem de pecats.

—Bé; gràcies.

Del primer n'estava net, i del segon també, i del tercer, i del quart, i del cinquè...

—I del sisè?

—Malament.

Havia caigut. No havia pogut resistir la temptació.

—Amb qui va ser?

—Sol.

—Sol?

I en Rafel, recordant-se d'un adagi que hi venia com l'anell al dit:

—Sí... però *una vez y no más, como Santo Tomás*!

L'anormalitat de les circumstàncies ens ha forçat a escursar la quantitat de paper. Per lo tant, aquesta setmana, PAPITU sols tindrà 16 planes.

Així que es restableixi la normalitat, tornarem a fer-ne 24 com de costum.

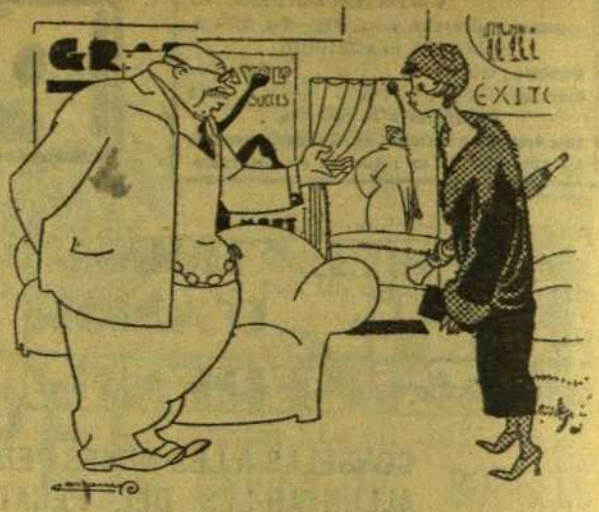

AL CIRC

—Quins treballs fa, vostè?

—Sóc *ecuyère*, però si el cavall és massa alt, m'han de montar.

—Això rai! Ja la montaré jo mateix...

LA IMPEDIMENTA

S'HI celebrava reunió cada diumenge, a casa de donya Conxa. A dites reunions, que eren més cursis que la levita de l'Utrillo, hi acudien un grapat de joves amics de la barrila que feien posar cabells blancs a la bona de donya Conxa. Quan no li tiraven sal als *pastelillos*, li deslorigaven les cadires o li tancaven el gat dins del piano.

Una tarda la reunió estava en son *apogeo*, que diria un cronista de salons, quan es tractà de tocar al piano un tros de «La Montería», que devia cantar la Lola, la filla de la casa.

—Apa, nena... Fes que t'ho toqui en Rafel...

—Oh! Es que tinc la partitura al meu quarto. Vaig a buscar-la...

Ah! Però dos minyons dels de la colla decidiren fer-la fonedissa la tal partitura i corregueren a buscar-la abans que la Lola arribés a sa habitació. Però no tingueren temps, i, ja a dins de la cambra, sentiren que la noia s'apropava.

—Què fem, tu? Amaguem-nos?

—No. Apreta la porta, que així no podrà entrar.

En efecte, la Lola provà d'entrar i no pogué.

—I ara! Qui hi ha aquí dins?

—*La mano negra*!—féu un d'ells estrafent la veu.

—*La mano que aprieta*!—digué l'altre.

La Lola se'n tornà al saló.

—Que no la portes?

—No. No hi puc entrar ara al meu quarto.

—I ara! Per què?

—Es que n'hi ha dos que pitgen, sap, mamà?

Rialla general.

PAGINA FEMENINA

(PER A DONES SOLES)

Una llegidora molt discreta que amaga el seu nom amb el seudònim de *Rosaura*, em pregunta quina opinió tinc formada del pudor femení, i si el crec convenient o desfavorable per les dones.

Vet aquí un tema ben suggestiu i força delicat al mateix temps, puix, revelant la condició femenina de qui el planteja, va de dret a remoure el fons més íntim de la dona.

El pudor és una manifestació tan pregona de la idiosincràsia del nostre sexe, que als homes els ha de costar molt de compendre-la.

No és ni la vergonya, ni la timidesa, ni la temença; per més que té punts de contacte amb les tres coses.

El pudor és una expressió coqueta de la nostra covardia moral. No sé si amb aquesta definició hauré aconseguit interpretar fidelment la seva naturalesa, però crec que almenys he expressat sincerament la meva opinió.

El pudor sempre el sentim davant d'altri, puix a soles no ens fa res quedar ben nues i contemplant-nos al mirall lliures de tota preocupació.

Fins us diré que, tenint la garantia de què no ens han de conèixer, tampoc arribem a sentir-lo en públic, per més que al voltant nostre es produeixin actes prou atrevits per despertar-lo.

La prova està en què, per Carnestoltes, i portant la cara coberta, no tenim cap inconvenient en tolerar i fins pendre'ns llibertats que, d'altra faisó, ens farien sortir els colors a la cara.

Es tan especial el nostre pudor, que, per donar-vos una idea de la seva desigualtat, us contaré dos casos.

L'un es refereix a certa minyona de servei que va ésser sorpresa mentre llegia un llibret pecaminós. Quan la noia es va trobar descoberta, va creure del cas tapar-se la cara, tota enrogida per pudor; i no tenint a mà cap altre medi, va fer-ho amb les faldilles, sense adonar-se, o sense preocupar-se gens, de què un excés de pudor la feia caure en una veritable impudícia, puix al tapar-se la cara deixava en evidència... lo més important.

Altre cas, el d'una dama molt virtuosa, que malgrat haver portat les faldilles curtes fins el genoll quan era moda, així que van sortir els vestits llargs va encarregar a la modista que li'n fes un fins els peus, puix el seu pudor—d'acord amb la moda—no li permetia ensenyar ni un ditet de tormell. Ara, que, com a compensació, es féu l'esmentat trajo escotat fins el llombrigo.

Ço vol dir que els motius del pudor canvien de residència amb molta facilitat, puix tan aviat són a dalt com a baix. Es més: així que trobem un pretext qualsevol que justifiqui els nostres actes com a cosa normal, ja ens considerem lliures del compromís d'afectar o de sentir el pudor.

Ara bé: és bo o dolent?; és convenient o perjudicial?

Després d'haver-ne fet la seva dissecació, no sé què dir-vos. Per mi, és bo i és convenient. Jo crec que és un encís nostre, sempre que el sapiguem administrar discretament; mes aquest judici potser el podria formular millor un home, car ells són qui en percibeixen els seus efectes.

El meu bon amic *Lleó-Nard*, que tan aficionat és a aquestes converses, no podria dir-nos-hi la seva?

ISABEL

CONTESTES

Lleó-Nard.—Com pot apreciar, ja començo a seguir els seus consells i li brindo ocasió per a col.laborar, la qual cosa l'hi agraïria molt.

Per la seva darrera, comprenc que no he sapigut concretar bé el meu pensament, a jutjar per com vostè l'ha interpretat. Lluny d'ofendre'm, la seva correspondència em plau extraordinàriament, i ja procuraré que pugui encaixar dintre la nova tendència que imprimiré a la Pàgina, a fi de publicar-la.

Al dir-li que no es fixi massa en mi personalment, era per estalviar-li preocupacions, i a l'insinuar-li que el meu esperit pot trobar-lo dintre de qualsevol noia de les que vostè tracti, és solament per fer-li compendre que com jo n'hi ha a cabassos, i que no val la pena de què es capfiqui il.lusionat amb una *entelèquia*. Lo del «Salud»... se'm va escapar.

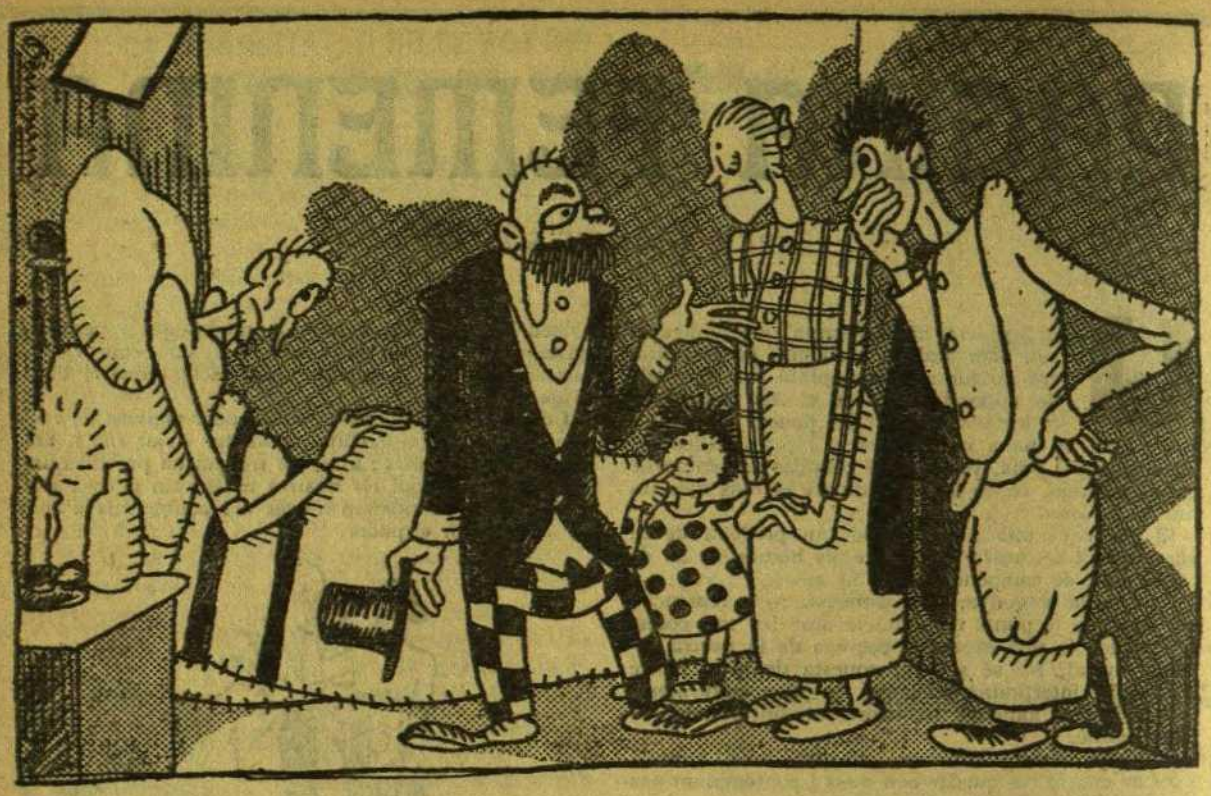

—I què ha menjat?
—Una truita amb bitxo.
—Però, que no ho sap que els ous li fan mal?

LA XICOTA D'EN «PACO»

MÚSICA DE «LA FILLA DEL NANDU»

I

Amb en *Paco* cert dia
vaig anar a ballar,
i arrambant i fent broma
tota em vaig engrescar.
Com les sangs em bullien
i ell és molt atrevit...
no cal pas que els expliqui
lo que va succeir.
Com que jo res sabia, pobra de mi!,
el xicot va cuidar-se d'obrir-me l'ull,
i encara que va fer-ho pel terme fi,
em veig ara ficada en un gros embull.

Refrà:

Paco, Paco, tu m'has ben fumut,
puix ben bé he rebut
i ara ho tinc molt brut.
Cuita, atraça'm a algun doctô,
Paco, Paco, baratet i bo.

II

El senyor, l'altra tarda,
a la cuina va entrar,
i com que és de la broma
va volguer-me besar.
—Ai, Carmeta!—va dir-me.—
Estic ben decidit.
Avui, quan tothom dormi,
et vindré a veure al llit.—
Que el ratet que en mon quarto passà el senyô,
portés cua no em creia jo, pobra de mi!
I als pocs dies estaven com estic jo,
el senyor, la senyora i un seu cosí.
(*Refrà*)

III

Com ja fa tres setmanes
que he rebut del carpó,
i ademés sóc molt dèbil
i no sé dir que no,
el meu mal va escampant-se
amb tal velocitat,
que fins se'n preocupa
la Mancomunitat.
El carter, el *sereno* i el taverner,
el forner, el *botones* del principal,
el porter, un *urbano* i el carboner,
tots pateixen, els pobres, del mateix mal.
(*Refrà*)

EL SÀTIR DE LA SENYORA MIQUELA

La senyora Miquela, en sa llarga i accidentada vida, n'havia vistes de tots colors. Amb dir-los que s'entengué amb un negre i havia sigut *querida* d'un pell roja!... Però mai, allò que es diu mai, havia topat en son camí un sàtir. Es que ho desitjava? No, però en sentia curiositat. Trobar, en un carrer solitari, o en la quietud d'un parc, un subjecte que, un cop davant d'ella, obrint-se l'abric d'una revolada, li mostrés la seva... aptitud, li hauria agradat, per a veure de quina classe de tipus es tractava. Ella creia que sempre devien ésser d'una trentena d'anys, l'edat en què l'home és home i comença a pensar animalades. Un home més jove no està per brocs, o sia, per ensenyar el... pit a qui no tingui d'agafar-s'hi. L'home jove vol barrila positiva i no exhibicions pocasoltes. I l'home vell, pobret!, només pot ensenyar records, i de records no se'n viu. Vet aquí com la senyora Miquela s'imaginava al sàtir: de mitja edat, grassó, baixet, ulls de tocat, cara encesa...

Un dia, o millor dit, un vespre, la Rosalia, la raspa, arribà a casa tota trasbalçada.

—Ai, senyora!

—Què et passa, Rosalia?

—Aquí baix, en el passatge, un homenot, ben vestit, se m'ha acostat...

—I t'ha pres quelcom?

—No... Però, apartant-se l'abric que el cobria, m'ha ensenyat...

—Quin atreviment!

—Sí, senyora, sí! Molt gros! De lo més gros que he vist!

—Bé, assossega't. No has patit cap mal! I com era?

—I ara! Vol que li expliqui...?

—Com era el tal subjecte, bleda! Si era jove o vell, lleig o guapo...

—Ai, ai! No ho sé. No m'hi he fixat... Veurà: una no pot pas mirar dues coses alhora!

La senyora Miquela decidí sortir de dubtes. No digué res, però a l'endemà, a l'hora del capvespre, sortí com si anés a fer una visita i es dirigí cap a l'indret fosc on la Rosalia havia sigut sorpresa pel sàtir. Hi passà un cop, i res. Girà enrera, tornà a passar-hi, i res. Repetí l'operació i veié apropar-se un senyor, que duia un abric cordat...

—Es aquest!—es digué la curiosa senyora.—Es el tipus que m'havia imaginat. Rodanxó, vermell de cara...

Però el subjecte passà, indiferent... No era ell! I la senyora Miquela tornà a passejar-se pel lloc solitari...

De sobte, un home menut, prim, desnarit, que portava un abric color de cafè, es plantà davant d'ella i, separant lo que ho tapava, li mostrà... lo que és costum en aitals casos. La senyora Miquela es quedà, de primer antuvi, sorpresa. Després mirà desdenyosament al sàtir, que tan poc s'assemblava al que ella s'havia imaginat, i li digué en to de menyspreu:

—Bé: i què m'ensenya aquí? Sóc vídua dues vegades i he tingut sis *queridos*! I, vaja, que me n'han passat de més grosses que aquesta!

—Quines modes més estranyes! Ves: per què portarà aquesta capa al darrera?
—A lo millor és per tapar algun forat...

POLICÍACA

Un policia rebé l'ordre de cercar, per entre les cases de barrets del districte de Dreçanes, una meuca que no sabem quina malifeta havia comès.

I l'home, amb aquella paciència, començà la tasca, visitant una casa de pela amb vint que regentava una tal Carmela, «la granadina».

—*¿Qué quieres, hijo?*—li va fer.

—Veuràs. Quantes mosses tens a casa?

—*Tres, na más. Soy modesta. ¿Las quiés ver?*

—Sí. Presenta-me-les...

La mestressa féu un crit i sortiren els tres «caretos» de la casa: la Regatera, que li deien així perquè havia sigut *querida* d'en Regatero, un *torero* d'hivern; la Patata, natural d'Arbeca, i la Memé, francesa de Rivesaltes...

—*Mira, hijo... La Memé, la Patata y la Regatera...*

No sabem pas per quins set sous el policia va detenir la Carmela *por desacato a la autoridad.*

REDACCION

DE DÍA: FRENTE AL LICEO
EN NOCHE: BANCO NÚM. 10 DEL PASEO DE GRACIA

EL DIA BÉTICO

EDICIÓN DE BARCELONA
ÚNICO DIARIO QUE SALE UN GOLPE CADA SEMANA

TELEFONO

LO TENEMOS EN REPARACIÓN
TENEMOS PINXO PARA ATENDER LAS RECLAMACIONES

Año I — Director: BUENDIA Y GASSOL — Núm. 1420

EL ESPIRITU DE ARRASTRACEBOLLAS O UN CASO COMO UN CAPAZO

(De la 3.ª edición de las memorias inéditas de Buendía)

A un servidor todo lo estupefaciente le hace hacer tentinas. Por ver una mujer con dos o varios (oiga, Lino: esto de o... varios, separado, ¿eh?) estómagos, a un hombre con dos mujeres o a Bremón haciendo un discurso, soy capaz de ir de Rodas a Pilatos, a cuatro grapas si conviene. Un golpe, uno que era burote me invitó a ver a Santamaría levantarse de hora y para no extraviar el acontecimiento, aguanté dos horitas una tabarra de Arquer.

Calculen, pues, solos o con ayuda de las tablas, si me engrescaría el día que en París, mi amigo el doctor Cutanches, que curaba las almorranas por la convicción y que como todos los especialistas en-anos no subía dos palmos de tierra, me invitó a hacer el nariz en una sesión de espiritismo.

—¿Qué espíritu prefieres?

—El de menta.

—Si es *dementa* estará en el Manicomio.

—Allí está un amigo mío que antes hacía guitarras. Hecho a atar las cuerdas, ahora ata a las locas!

—¡A mí plim!

—Esto se parece a lo que puso en la corona la mujer del general Prim. «A mi Prim».

—Si no cierras la muy, callo. ¿Qué? ¿Vienes? ¡Verás cosas que colgadas semejan bolsas!

—Andamio, que dicen en Italia...

—Pero ¿tú has estado en Italia? ¡Pavero!

—Servidor estuvo en todas partes.

—El tubo de quinqué también es tubo en todas partes.

—En Italia estuve poco porque todo Dios, al ver mi peine, decía: «Ah! Per... Dio!» Y piré de bufa.

—¡Te filaron todo de seguido!

Garlando, garlando, paramos (esto es un decir) en una casa que más bien parecía el hijo de Otelo. Sí, hombres: era un *otelito*. Mi amigo llamó en francés a un portero que pesaba higos, haciéndole:

—Pst! Pst!

El hombre abrió un ojo, luego otro, y después otro, el de atrás, el camarero nos abrió la puerta diciéndonos en un francés que no lo chafa mejor Sagnier:

—«En avant les haches!»

De golpe y vuelta nos encontramos con una antesala.

—Esto de hallarnos antesala no me hace gozo—dijo mi amigo el médico, que a mi costado parecía la torna del pan.

—¡Cómo! ¿Nos hallamos ante Sala? ¿Aquí viene don Alfonso? ¡Ay vatúa nada mundo!

—No, hombre. No mees fuera del tiesto. Tenemos que aguardar... Cuando han cerrado es que estarán xerramecando con un espíritu muy fugaz...

—Será el éter... Pero, mira, ya abren...

Entramos y nos sentamos en dos sillas, una de ellas rota, y por pez la que me tocó a mí. En el medio de la sala, una flavia clapaba con un color tan roto, con una cara de manzanas agrias, que daba pena.

—¡Pobre silla!—dije yo al sentarme.—No durará mucho.

—¿La conoces? Deberían retirarla...

—O darla p'astillas...

—¿De qué? De clorato, ¿no?

—No, gamarús. Si me refiero a la silla que Romanonea! ¡Para San Juan la nata!

En esto se me acuesta un fulano alto como un San Pablo, elegante como Serra Martínez, esbelto como Sabaté, de cara inteligente como Ardanaz, que me dice a boca de carro:

—Que'l sprit cherchez vous?

Yo, así, de primer entuvio me quedé como un buzón de correos. Pensé en garlar con una dispesera que tuve que se decía Casta Nera y que se fué al otro barrio sin decirme dónde había entafurado unos pencs que me regaló el Kaiser, pero me acordé que siempre me llevaba la contraria, para hacerme la rabanada, y pensé que me haría un feo. De golpe, me vino a la memoria que días antes habían cortado el gañote a un asesino espeluznante que se decía Arrosegacebas, pero en francés. El tal, había asesinado a tres viejas con un mondadientes, pinchándolas con cachaza hasta que la diñaron, y todo, para entretenerse, pues se humeaba de hástigo. Pedí el alma del asesino, que había acabado la existencia (el ideal de los vendedores de carrerón) en aquella máquina que de tan sugestiva que es, quita la cabeza.

(¿Que este chiste se ha hecho unas 11,269 veces? Pues no le vendrá de una...)

—Vous êtes de la barrile, monsieur. Qui'l peut nous dire cet asesin?

Pero yo, que me enrecordaba que era un payo que tenía más sombra que la Monumental, y que decía «que Pathe *hace cine* y no le digan nada y que yo *asesine* y me hagan malbién la gargamella!» insistí como si fuera una prometensa.

El señor alto como un San Pablo, elegante como Serra Martínez, etc., etc., se acostó con la mujer que clapaba y le dijo con tono fá mayor:

—Evoquez et encarnez l'sprit del bandarrot del asesin!

A la poca estonita, ante espectación, casi general (bien bien coronel...), la medium hizo una gaña y dijo, con voz, de Falset o de Valls:

—Aquí estoy. Mandar.

El señor alto como etc., me miró con aire de reto (no pongan roto ni rata...) y dijo:

—El espíritu aquí evocado...

—¡Pasterada! Si está equivocado, pleguemos.

Y en efecto: en lugar del asesino era el verdugo quien garlaba. Lo enviamos a escampar la niebla y venga a llamar a Arrastracebollas. ¡Sí, sí! Como si le dijésemos Lucía. El señor etc. sacaba fuego por los colmillos: el público hacía gatzara y mi amigo me decía:

—Esta vez, les hará ventosidad.

Pero en esto, un fulano que badaba se levantó sin dar importancia a la cosa y dejó ir esto:

—Están haciendo el mec. Son más gamaruses que aquel que inventó el aparato para hacer horadados al Gruyere. Badan, ya os lo diré.

—¿Por qué?—dijo el público a la una, a pesar de que eran las seis.

—Pourquoi vous xerrez ainsi?—dijo el señor etc.

—¡Pero, palluses! ¿Cómo os habéis metido en la corteza que acuda el alma d'un fulano que era un desalmado?

Todos caímos del burro. El señor etc. tiró un veterano al rostro de la medium y esta se despertó.

No les haré cinco de lo que pasó después porque me fuí a una casa de sombreros y no estaría ni gota bien.

Yo, siempre consecuente con la máxima «A padre ganador, hijo gastador.»

BUENDÍA Y GASSOL

GACETILLA VARIADA

—El súbdito argentino don Pancho Mamey ha denunciado que le habían afeitado un peso que llevaba en la ermilla.

No comprendemos como se queja el hombre que le han quitado un peso de encima.

—Un industrial panadero, que se dice Heriberto D'Hero, ha descubierto una mena de pan sin corteza ni miga. Estamos seguros de que moverá mucho ruido el pan d'Hero.

—Una mujer, cuyo nombre no recordamos, pero que el barrio la conoce por la Panxa, se ha quejado al teniente de alcalde de que al ir a comprar tres panes tiernos le habían dado dos duros.

Si a nosotros nos dan dos duros, no nos quejamos.

—El novel autor Cirilo Segundo ha terminado un drama que se dice «Entre llamas». Pasa en América, entre gauchos que viven en medio de rebaños de llamas.

—El Domingo próximo se celebrará el primer Certamen de loros habladores, en el Palau de la Música Catalana. Para ello ha venido una colección de loros de Alemania, que dicen que cantan muy bien.

Ya es sabido que a musical, nadie le gana al *l'oro del Rhin*.

—Ayer, en la calle de Giritá, un perro aplastó el pie a un caballero. El perro era de bronce, muy grande, obra de Querol. Si hubiere sido un perro chico, menos mal.

ROMPECUELLOS

Ya que son tan vivos, a ver si encientan este rompecortezas:

«En una carretera han plantado cien árboles. De uno al otro hay dos metros. ¿Cuántos metros tiene la carretera?»

Barrinen, barrinen.. ¡Ah! Y al que lo encierte, un papel de fumar.

—Vostè és una dona que no té preu!
—Que no? Cinquanta pessetes.

—Lily, els teus llavis són dolços com el xarop... Els hi falta una mica de soda.

—Sí, un petó refrescant... I potser després em demanaràs una palla...

(De *Le Rire.*)

EL PER QUE DE LES COSES!...

—Infeliç criatura! Estaries molt millor seguint el camí dret...

—Sí, veurà... Ja m'agradaria, però haig de trobar abans qui em pagui el viatge.

(De *Le Rire.*)

—Sobretot, cridi'm al moment del part: tinc una serreta petita que potser aniria a l'hora...

(De *Sans Gêne.*)

LA COQUETERIA DE L'ACA

—Vegin quina estupidesa! Posar-me aquest barretet petit ara que són moda els grans...

(De *Le Rire.*)

XAFARDERIES TEATRALS

Senyors, això de l'estiu és una cosa que em fa venir tots els mals. Així que la columna termomètrica s'enlaira una mica, tot seguit em vénen i sento unes ganes irresistibles de tirar-me al llit, o, quan menys, de tirar-me a l'otomana. Ara no pensin mal; perquè tinc entès que n'hi ha una, d'*otomana*, que *rumbeja*—vull dir que balla la rumba—per aquests mons de Déu, i no voldria que la confonguessin amb un *trasto* de jeure que tinc a casa.

Repeteixo, senyors, que la calor em resulta altament nociva, puix m'agafa una mandra que no me la puc treure de sobre ni a fum de sabatots.

I com que jo sol no me la puc treure, de vegades, quan és molt precís que me la tregui, perquè, no hi ha més!, s'ha de fer feina, demano quart i ajuda a qualsevol senyora que no es faci pregar massa.

Com que la mandra és una enfermetat contagiosa, per lliurar-me d'ella tinc d'encomanar-la a la senyora que s'hagi ofert a treure-me-la, de manera que quan jo aconsegueixo tenir-la fora, ella, pobreta!, ja la té dins.

Mes, com que no sempre es troba una senyora caritativa que vulgui curar-me, i ja fa dies que suo com un carreter abans de la vaga, doncs ara els que suem som nosaltres, vaig anar al teatre «Nou» per veure si trobava consol contemplant aquell pet de senyores tan fresques; però, fillets, com més fresques sortien elles, jo m'escalfava més.

Vaig veure un vodevil titolat «El gran bajá», que sembla un número del Papitu traduït al castellà—i ja està fet l'elogi,—i amb una mica més em surt la trencadura. També em va fer riure una revista anomenada «La hoja de parra», que està plena de coses grasses, entre elles una tiple que me n'*habilla* unes cuixes com per fer rebaixar el preu de la carn, a causa de l'abundor.

Compendran que amb tot això, la calor, en lloc de fugir, va fer-se més intensa, i la mandra va anar creixent com una mala cosa.

He anat al «Tívoli» a sentir «Estudiantina», que està saturada d'aires castellans, per veure si aquests aires em provaven; però com que va ésser un exitàs, i el públic va aplaudir amb molt de calor, gairebé m'hi vaig ofegar.

Jo que sí, tiro cap el «Còmic», teatre d'estiu, on hi treballa un xicot anomenat Esquefa, que és una màquina frigorífica, i, demés, hi ha un jardí que sembla el Pol Nord, però vaig topar-me amb el novell tenor Peñalver, que amb les seves filigranes líriques aixecava l'entusiasme del públic fins a tal punt, que tothom estava al *rojo-blanco* i allò era un forn amb més parròquia que el Forn de Sant Jaume.

Què faràs, què no faràs?... Vaig ficar-me a l'«Espanyol» per assistir a l'estrena d'una nova comèdia de gresca titolada «El pecat amagat, o la moral de la Rambla», puix vaig creure que, amagant-se el pecat, almenys no em faria fred ni calor. De primer antuvi semblava que no havien d'ensenyar res, puix per més que la dita diu «El pecat es pot dir, però el pecador no», allí queden amagats el *pecat* i el *pecador*, o sigui l'autor, el nom del qual no l'esmenta el cartell.

Però, sí, sí... Si no ensenyen el pecat, poc se n'hi manca. Són tan directes les al.lusions que li fan, que per vergonya hauria tingut de sortir. De manera que, en lloc de refrescar-me, vaig sortir-ne amb més graus que un general.

Saben on vaig trobar alivi, per fi? Al «Poliorama»! Es el teatre més fresc de Barcelona... perquè no hi va ningú.

L'home de la Conxa

MUSIC-HALLS

Visca el tubèrcul lliure! Visca la patata!—i consti que no tenim pas cap mena de relació amb en Matutano.

Crits com aquests surten del cor de tots els corridos. Estem de nou en ple agost. Aquest any l'agost s'ha avençat dos mesos, i el juny ha sigut convertit en el mes de les figues, per obra i gràcia de la santa Immoralitat, que ho embolcalla tot.

A qualsevol dels nostres més acreditats music-halls hi ha més figues que a l'hort del senyor rector. Quin bé de Déu! N'hi ha de tots tamanys, de totes menes i colors. Hi ha figues de «coll de dama», figues «panxones» i fins «figues de porc». Hi ha figues de totes les espècies i per tots els gustos. Avui per avui, qui no es fa un tip de figues és perquè no vol. Allò que diuen els castellans, d'*estar en la higuera*, sembla fet exprés per als nostres corridos, per als freqüentadors dels music-halls.

A «L'As» és, per ara, allí on més un hi disfruta. Es, com si diguéssim, l'hort del senyor rector més ben proveït de tots. Un dia sí i l'altre també, fan allò d'«El Budha de oro, o la manía de la cortesana Lotia», que és una mena d'exposició anatòmica al natural. Quin pet de senyores a la fresca! I quina mà de *panderos*! Allò, més que una fantasia índia, és una mena d'observatori astronòmic monumental. En efecte, hi ha ulleres de tots calibres.

La Bella Dorita cada dia es busca la puça, tot dient que li pica i altres coses tan poètiques com aquestes. Per cert que aquesta espeterrant senyora sembla que debutarà aviat al «Monte-Carlo», que s'obre de nou, deixant amb un pam de nas als empresaris de «L'As» i el «Novelty», que se la disputen com si fos pa beneit. Està vist que la volen pel pa.

A l'«Edèn Concert» es disfruta d'una perfecta pau monacal. L'Adelina Nàjera i les germanetes Blanco són el fort de la casa. Nosaltres, de bon grat atacaríem aquest «fort» amb l'artilleria grossa.

Al «Royal Concert», sessions diàries d'anatomia descriptiva a càrrec de totes les artistes de la casa, especialment les de la primera i segona part. El públic, tant al cine com als music-halls, es veu que està per les parts.

Al «Folies Bergère», al «Pompeia», al «Novelty» i als demés recons de gresca, totes les noies fan broma de valent, ensenyant a tothom que vol veure-ho—que és tothom—fins la cèdula personal.

CALENTS!!!

La setmana entrant començarem a publicar una col·lecció de

:: CUPLETS DESFAVATS ::

dels que més forrolla estan fent per els concerts on ensenyen la «torradora».

Títol del pròxim cuplet: LA FIGA.

LA CARRERA DEL DIA

ABANS—*i no parlem pas de gaire lluny,—quan un xicot s'atrevia a demanar la mà d'una mossa, era de rigor que el futur sogre fes la pregunteta: «I vostè, jove, amb què compta?» Si el minyó era fill de casa bona, d'aquells amb estudis, nap el diumenge i pilota a l'olla, el casori anava endavant, i vet aquí una família més al cens de veïnatge. Però si el pobre enamorat era un modest salta-taulells, un «pixa-tinters» sense pretensions, o fill de gent que vestia l'«honrada brusa», en podia donar deu a acabar a dotze que s'enduia carbassa amb tots els ets i uts. No oblidem que el català, i sobretot el català que, ultra una noia casadora, té botiga, talla cupó i ha rebut amb lo del Banc de Barcelona, compta sempre. Els comptes són el seu fort. Si fins ballant la sardana té de comptar! Per alguna cosa diria en Balaguer que Barcelona era «la ciutat dels comtes»!*

Aquell perill que abans corria el minyó menestral, el gros perill de què li avortés la llar somniada, de què la seva xicota se li escapés d'entre mans, avui, gràcies al benefactor futbol, no el corre, i si el corre és perquè és tou de mena. Avui dia, quan el papà formula la pregunteta fatídica: «Amb què compta vostè?», n'hi ha prou amb contestar (ei!, sense ensarronar, eh?): «Jugo en el primer equip de l'«Español»...», per a que el casori sigui una realitat més palpable que una cambrera de cafè. Ah! I no es cregui que som partidistes. Allà on diem «Español», posin-hi «Barcelona», «Europa», o Sant Pere de Riudevitlles...

Avui, el bordegàs que pot dir que és futboler de primera classe, té la carrera feta. Té empleu segur i no el renyen si fa campana. Té sou esplèndid i portat a casa. Té gangues i popularitat, i si no és de la grimègia pot fer-se un reconet i fins iniciar-se en els negocis, com en Ricarditu. *Esser futboler d'upa és nedar en l'abundor, viure amb l'esquena dreta, alternar i fer el «caca». El sogre futur veu en gendre «as» de la patada, diners a dojo i* pisto *assegurat. Es pensen que és poc allò de què quan li diguin: «De què fa el teu gendre?», pugui contestar: «Es en Lluquets, de l'«Europa»!» No és més fi i més ultra-modern això, que no pas aquella vulgaritat d'ésser metge novell, botiguer neòfit o fill d'un papà amb rendeta? El futboler és* distinguido sportman, *però dels que guanyen pàfies. Que tot el jovent que ens llegeix prengui l'ensenyança que d'aquestes ratlles se'n desprèn. Ah! I si després fa un bon casori, que es recordi de nosaltres!*

FUTBOL

BARCELONA — SABADELL

Els de Sabadell són uns trumfos.

Més d'un soci del «Barça» va prometre posar-se l'hàbit del Carme, al veure que la cosa anava mal parada.

A nosaltres ens agrada presenciar partits com el de diumenge, perquè ens afermen més en la convicció que tenim, de què és més planer lluitar contra qualsevol equip estranger, sigui de la categoria que sigui, que no pas amb un equip mitjà que posi tot el gas i tota la fe en vèncer.

El diumenge, si no és en Torralba, que va sortir amb el cap afaitat com un meló, i això va enlluernar als sabadellencs, el resultat no hauria agradat gaire a la parròquia.

Quan juga el «Sabadell», el fanatisme resta anivellat. Que el soci del «Barça» demana un penal?; el del «Sabadell» en demana dos. Que els incondicionals d'en Samitier criden: «*Duro, Sami!*»?; els amics d'en Cabedo baladregen: «Forada'ls! Mata'ls! Rebenta'ls!»

Per això la gent va sempre neguitosa a veure els partits del «Barcelona» amb el «Sabadell», amb la mateixa nerviositat amb què assisteix a una *corrida* de Phalas.

Es gra fort, i el demés són romanços. I lo que la gent vol és gra fort.

En Cabedo, que és la reproducció fidel d'un retrat del Greco, amb aquell posat de *pocos amigos* i amb aquella cara tètrica i seriosa, ens ha resultat l'inventor de la «llei del *candado*». Si els moros que varen recular contra en Prim (no els d'ara, perquè els d'ara no reculen) haguessin tingut un defensa com en Cabedo, estic segur que els voluntaris catalans no haurien sortit amb la seva.

«La solitària», el company d'en Cabedo, és un altre espasa. Quan ell allarga la cama, sembla que posin la barrera per a que no passi el tren.

L'Estruch s'ho va pendre rient. Quan davant de la porta hi havia una muntanya de jugadors que tiraven patades, bracejaven, deien renecs i es barallaven per veure si podien encolomar-li la pilota, l'Estruch reia satisfet, i amb mesura, sense eixelebrar-se, allargava la mà i la treia. Els altres, quan veien que l'Estruch la treia, es calmaven de repent i es felicitaven de posseir un porter tant rialler i tan segur. Segur fins a prova de traspassos.

En Tena i en Grau es feien sovint l'ullet, com volent dir: «Eh, si anava de campionat?»

Els demés estigueren a l'alçària dels altres.

Del «Barça», en Torralba, com que en Gamper li va fer l'estrena abans de sortir, comparegué encantat de la vida i disposat a fer content a l'amo.

Hi ha jugadors que llueixen el mocador posat a la bragueta, altres el duen al darrera i el remenen com una cua; en Torralba el porta a la mà com les raspes. Sembla que tingui por de què li prenguin la calderilla.

El *beneficiado*, atuït per la pluja de diners que es veia sobre, no féu res de bo. Els d'aquesta casa, que recordem el que feia en els seus bons temps, li adrecem una *despedida ben cordial*:

Siempre fiel, siempre constante,
alegre y de buen talante,
jugaba bien y con brio;

llevaba la voz cantante
de la línea de delante
en invierno y en estío.

PAPITU, *con su finura,*
con su gracia y su ternura,
le desea dichas mil

y se cobre con usura
menjant gall i confitura,
huevos duros i pernil.

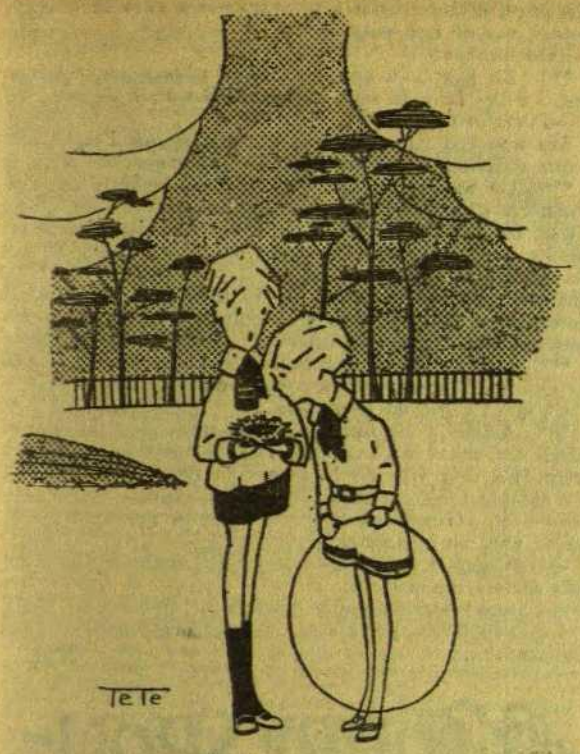

—Guaita quin niu que tinc!
—Oh!... I els ous, on els tens?

Gent de nit

LA «MAMÀ DOLORES»

POTSER vostès no la coneguin. Encara que, si llegeixen el PAPITU, ja seria estrany. Perquè els nostres llegidors ho corren tot, i ho coneixen tot, i fiquen el nas a tot arreu.

La «mamà Dolores» no corre pels carrers de Barcelona. No es mostra en públic més que en comptades ocasions: quan la rua, quan els balls de disfresses de «Novetats», potser alguna altra vegada...

La «mamà Dolores» no abandona el peu del canó. I el peu del canó és una casa de socorsos, una casa de socorsos per als enamorats que tenen pressa, per als que no tenen un amor fix, per als que s'han d'enamorar a estones i amb tarifa: la tarifa la posa la «mamà».

Li diuen «mamà» les seves deixebles i els seus parroquians. Les seves deixebles són noies joves i boniques que van tenir una mala hora. Noies que van creure en l'amor i que ara han de viure de l'amor. Quin viure més arrastrat, el seu! Els parroquians som nosaltres, nosaltres que busquem l'amor talment com si fóssim poetes de jocs florals, i que encara no l'hem trobat.

La «mamà Dolores» vetlla per aquestes deixebles com si es tractés d'unes filles seves. En el fons, ella les considera com una mena de filles seves. Unes filles que li han sortit com al bosc, pel setembre, amb les primeres pluges, surten els bolets. I de la mateixa manera que es venen els bolets, la «mamà» es ven les filles. Però se les ven per una estona, o, tot lo més, per una nit. L'amor que els té, no li permet vendre-les del tot.

I si els bolets es diuen rovellons, pebrassos, tófones, etc., etc., etc.—aquests etcèteres supleixen els demés noms boletístics, perquè en aquesta matèria nosaltres no hi estem forts,—les deixebles es diuen Camèlia, *Caridad*, Sol, Trini...

Potser estranyi a algú—hi ha gent que s'estranya de tot—que nosaltres els diguem *deixebles* a aquestes noies, que són les noies més alegres del món. Però és que en realitat ho són. Perquè l'establiment de la «mamà Dolores» és una escola, una escola d'amor.

Aquesta escola d'amor, instal.lada en un número 19—que és, demés, un número que porta sort, al que hi viu i al que hi va,—és una cosa tan seriosa i transcendental com l'Escola de Bells Oficis de la Mancomunitat. I una senyora com la «mamà Dolores», que dedica totes les seves energies a tan alta missió, és una senyora benemèrita que es mereix la creu de beneficència.

SOLS LI FALTA PARLAR...

EN una reunió d'aristocràtiques senyoretes s'està discutint la llestesa del gosset falder que cada una d'elles porta. Totes fan gran elogi del seu, quan la mestressa de la casa exclama, tota orgullosa:

—Ah! El meu supera en tot als aquí presents. I per a que se'n convencin, ara li faré una pregunta, i veuran vostès com tot seguit correrà a la galeria a fer aigües... Oh, és molt intel.ligent! Sols li falta parlar... Cussi, cussi: ensenya a aquestes senyores què és lo últim que fas abans d'anar a la nona.

I la bestiola féu dos «guc, guc» d'alegria i va córrer a ficar-se sota les faldilles de la senyora, que va tornar-se groga del surt.

Tots els presents esclataren a riure maliciosament.

Es veu que, ultra fer aigües, servia per altres coses.

SANALP

Banyes i banyuts

CHICUELO — MARQUEZ — VILLALTA
«TOROS» DE SALTILLO

DIUMENGE passat vam anar a la reapertura de les «Arenas» amb la intenció principal de veure a en «Chicuelo» i la secundària de conèixer a en Villalta, que, segons ens deien, havia estat proclamat *fenómeno* de tanda; doncs bé: per lo que es refcreix a la primera part, quedàrem satisfets; en «Chicuelo» segueix tan artista com sempre i fins va prenent agalles, ço que vol dir que aviat tindrem un «torero» complet; encara que només sigui un «torero», puix com a *mataor* està més verd que la Julita España; això sembla que no és res, però si hagués agafat dues estocades en els seus «toros», hauria guanyat dues orelles; va precipitar-se i sortí *desorejado*; tot sia per Déu...

Però, i d'en Villalta què ens diuen? Això és un *fenómeno*? Això no és més que un Llapissera amb pretensions; el domini de la *muleta* que li han descobert els *intel.ligents* de Madrid, no l'hi hem trobat enlloc; amb el drap roig a la mà ens fa el mateix efecte que un *carabinieri* de «Los calabreses», i, vaja!, al costat d'en «Chicuelo» fa un paper més deslluït que uns pantalons amb genolleres.

En Màrquez, tot i estant desgraciat, es veu que sap lo que té a les mans; ja és prou conegut del públic de Barcelona i tothom es va fer càrrec de què està un xic desentrenat pel temps que ha hagut d'entendre-se-les amb els *moritos* de debò; (*bueno*!; això d'entendre-se-les, prenguin-s'ho en el bon sentit de la paraula... *Oni soit qui mal y pensi*); fins el «toro» no volgué empaitar-lo en mitja hora que va estar fet una coca davant seu.

De totes maneres va posar tres parells de *banderillas* que originaren *transports* d'entusiasme, encara que n'hi hagi vaga. (Dissimulin!... «Això» és d'en Buendia).

Els «toros» de Saltillo, bons; la plaça, sense arribar a *lleno*; nosaltres, mirant al cel per a veure si plovia i per a mirar la cara d'en Villalta... Es un «torero» molt llarg, senyors!...

TITO FLAVIO

*** El marquès de C.m.s, diputat i agrícol, va tenir un surt que encara no l'ha acabat de pair. Quan en Cambó va decidir fer mutis pel *forro*, que diria en Cullaré, varis parlamentaris, entre ells en Miracle, varen opinar que calia engegar-ho tot a rodar i renunciar les actes. I això al marquès de C.m.s l'esborronà. Ves què dirien les coneixences! I se sentí tan eloqüent, que convencé a la colla de què al Parlament hi feien falta.

*** Un dia a en Rodés, futur cap d'un partit en el qual no hi figura, li preguntaren:

—Es pot un casar amb la germana de la seva vídua?

Encara veu visions.

*** Llegim en un diari francès:

«El nomenat Lleó Vinson, que es creu que morí fa dos anys, està convidat a presentar-se a casa M. Dupuy, notari, cas de què visqui.»

Evidentment!

*** En R.g.r.o.a anà a París fa unes quantes setmanes, i a l'estació, la seva amiga, la B.s.o., li digué:

—Porta'm un record!

Ara una veu xafardera ens diu que sí que l'hi ha dut. I que difícilment se'l treurà del damunt.

*** En Salvatella, el ministre català *malgré lui*, està enamorat d'una gentil damisel.la que es diu C..m.., filla d'una família madrilènya. Però no és afortunat en sos amors, i, per comble de pega, en Romanones no vol intervenir-hi.

A això es deu que, des de fa uns quants mesos, la clenxa d'en Quimet, feta trigonomètricament, és menys perfecta i fa esses. Oh, amor!

*** En Borràs *el bueno*, no se'n sap avenir de què en Quimet Montero no es compri una dentadura.

Es que l'Enric no té malícia.

*** Arriba a les nostres orelles una anècdota que, si bé els francesos se l'han feta seva, és nascuda a la nostra terra. En una vila de la província de Girona hi havia un alcalde molt corrido. Un dia les classes conservadores de dita població es dirigiren en so de queixa al governador civil de la província.

—Figuri's—li digueren—que ha fet venir de Barcelona una donota d'aquelles...

—Caram!—respongué el governador, que era un plaga.

—I què en faran d'una sola, en una localitat de vuit mil habitants?...

La Ting Tova: Serà dignament aprofitada la rellisca da que ens envia.

Fra Anselm Tarot: Mercès pel seu darrer envio. Ja l'enyoràvem!

Sanalp: Rebuts els seus treballs, que, com tindrà ocasió de comprovar, ens van bé.

Sardinòpolis: Lo darrerament rebut és una mica fluixet, però ja veurem de fer-ho anar.

Serrefaf: Vostè té condicions de dibuixant, però encara no ha madurat prou. Apreti, home, apreti, fins que li surti el ninot polit.

Akhell: El conte que vostè ens envia és més vell que fer *allò* ajupit. Ara, els xistos per a dibuixos procurarem aprofitar-los.

J. M. Ortal: La seva «xafarderia» ocuparà el lloc que li correspon.

Figa Tova: Agraïm la seva bona voluntat, però... no serveix. Vostè amida els versos a ull i li surten més coixos que en Romanones. Procuri escriure en prosa i posant-hi força gràcia.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Per a contractes: JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.°

TALLERS GRAFICS COSTA, COMTE DE L'ASALTO, 45.-BARNA.

SOMBREROS DE PAJA PARA CABALLERO desde 3'25 pesetas :: :: :: Baños Nuevos, 21 Fábrica

VIAS URINARIAS : IMPUREZAS DE LA SANGRE : BASTA DE SUFRIR INÚTILMENTE DE DICHAS ENFERMEDADES GRACIAS AL MARAVILLOSO DESCUBRIMIENTO DE LOS

MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRE

que son recomendados indistintamente por todos los médicos que los conocen y merecen la absoluta confianza de todos los que los han usado, pues unánimemente reconocen que en casos crónicos, difíciles y tenaces, tratados durante mucho tiempo con toda clase de medicamentos con resultados ínfimos o nulos, mediante los MEDICAMENTOS DEL DOCTOR SOIVRÉ se curaron pronto y radicalmente de sus enfermedades. VIAS URINARIAS.—*Blenorragia* (purgaciones) en todas sus manifestaciones, *uretritis, prostatitis, orquitis, cistitis, gota militar*, etc., del hombre, y *vulvitis, vaginitis, metritis, uretritis, cistitis, anexitis, flujos*, etc., de la mujer, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con los CACHETS DEL DOCTOR SOIVRÉ. Los enfermos se curan por sí solos, sin inyecciones, lavados y aplicación de sondas, bujías, etc., tan peligrosos siempre y que necesitan la presencia del médico, y nadie se entera de su enfermedad.—5 PESETAS CAJA. IMPUREZAS DE LA SANGRE.—*Sífilis* (avariosis), *eccemas, herpes, úlceras varicosas* (llagas de las piernas), *erupciones escrofulosas, eritemas acné, urticárica*, etc., enfermedades que tienen por causa humores, vicios o infecciones de la sangre, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las PÍLDORAS DEPURATIVAS DEL DOCTOR SOIVRÉ, que son la medicación depurativa ideal y perfecta, porque actúan regenerando la sangre, la renuevan, aumentan todas las energías del organismo y fomentan la salud, resolviendo en breve tiempo todas las úlceras, llagas, granos, forúnculos, supuración de las mucosas, caída del cabello, inflamaciones en general, etc., quedando la piel limpia y regenerada, el cabello brillante y copioso, no dejando en el organismo huellas del pasado. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO :: :: :: :: DEBILIDAD NERVIOSA.—*Impotencia* (falta de vigor sexual), *poluciones nocturnas, espermatorrea* (pérdidas seminales), *cansancio mental, pérdida de memoria, dolor de cabeza, vértigos, debilidad muscular, fatiga corporal, temblores, palpitaciones, trastornos nerviosos de la mujer* y todas las manifestaciones de la *Neurastenia*, o agotamiento nervioso, por crónicas y rebeldes que sean, se curan pronto y radicalmente con las GRAJEAS POTENCIALES DEL DOCTOR SOIVRÉ. Más que un medicamento, son un alimento esencial del cerebro, médula y todo el sistema nervioso, indicadas especialmente a los agotados en la juventud por toda clase de excesos (viejos sin años), para recuperar íntegramente todas sus funciones y conservar hasta la extrema vejez, sin violentar el organismo, el vigor sexual propio de la edad. — VENTA, 5 PESETAS FRASCO. AGENTE EXCLUSIVO: *Hijo de José Vidal y Ribas, S. en C.*, Montcada, 21, Barcelona. — VENTA: *Farmacia Segalá*, Rambla de las Flores, 14; *Farmacia Gelart*, calle Princesa, 7, y en las principales farmacias de España, Portugal y América.

(7/27) **MAISON MEUBLÉE (Verdura)** Habitacions a 5 ptes. Barbará, 27 Teléfono 3221 A. Barcelona.—Gran confort i saletes de bany.—Teléfon privat.—Ascensor.—Continuament reformat a la moderna.

SELLOS UPINE SAS

Curació ràpida de la Blenorràgia, Cistitis, Uretritis gonococcica i demés malalties de l'aparell urinari. CENTRES D'ESPECIFICS I FARMACIES

SULFURETO CABALLERO Producte patentat contra la SARNA (ronya). Sens dany fa desaparèixer la SARNA en 10 minuts. Desconfieu sempre de les imitacions. Comte de l'Asalto, 86, Barcelona, i Centres d'Específics :: :: :: :: :: ::

CONSULTORI POLICLINIC ARIBAU, 30, PRAL. De 11 a 1 i de 6 a 8. SIFILIS, VENERI, PELL, IMPOTENCIA. Aplicació econòmica del 606 i 914. Abonaments setmanals, 5 pessetes :: :: ::

PELL-SIFILIS-VENERI INSTITUT URO-DERMIC DEL DOCTOR MONTAÑA Especialista dels Hospitals de París i del de la Santa Creu. CARRER DE SANT PAU, NUM. 28, PRINCIPAL, SEGONA.

EMBARAZO-PARTOS-ENFERMEDADES DE la matriz y ovarios (inflamación, flujos, desarreglos, etc.). Curaciones sin dolor. RAMELA DEL PRAT, 1, 1.º, esquina Salmerón. Consulta económica: lunes, miércoles y viernes, de 6 a 8.

BLENORRAGIA Curació sense dolor Urgell, 158, 1.º — De 2 a 4

CALCETINES REFORZADOS para un solo pie, fabricados por encargo. La ruina de los pastores: Matacabres «Ràpid». A la primera vegada, R. I. P. LA MUNDIAL, Espalter, 6 :: ::

DESESPERANÇATS! Tots els que patiu de veneri NO DESMAIEU que encarapoden curar-vos seguint el tractament WEISS de la Farmàcia Americana. Sant Pau, 70. Feu la prova avui mateix.

Vies urinàries-Sifilis-Pell Nou mètode alemany de tractament 606-914 — Anàlisis de sang. Preus econòmics. Primera visita gratis de 7 a 8. Ronda Universitat, 5, pral. Policlínica Farré Pijuan.

Llegiu cada dijous **XUT!**

LA CASITA BLANCA

Habitacions luxoses. — Confort modern. — Carrer Ballesteros, núm. 105. Telèfon 197 G.

ATENCIO! Alsortir del Teatre, és natural que tingueu ganes de fer treballar les dents davant d'una taula ben parada. Doncs entreu al

SOTANO BAR

RONDA SANT PAU, 4, que la trobareu al vostre gust, a part que econòmic. Tota classe de marisca, fiambres y vins de les millors classes. Per encàrrecs, ningú ho fa millor. **Telèf. n.º 2791 A**

LA EDUCACION SEXUAL

Segona edició

Obra de grandissim interès

Capitulos que contiene la obra: Anatomía, fisiología y preservación de los órganos sexuales. Medios científicos y prácticos de evitar el embarazo. Las razones morales y sociales del neo-malthusianismo. El amor libre y la maternidad. La procreación consciente y limitada.

Un volum de 350 pàgines amb il·lustracions **3'50 Ptes**

Llegiu GAMIANI

—Reiet: vols que demani llagosta amb maionesa?
—Llagosta, sí; però no *salsa*.